

Arrest

nr. 262 872 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. STESENS en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2020 dient de verzoeker, die verklaart de Surinaamse nationaliteit te hebben, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beroept zich hierbij op de hoedanigheid van "*ander familielid*" van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en verzoekt meer bepaald om een verblijfskaart in functie van zijn minderjarige stiefzoon, J.I.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 17 juni 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 juni 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.12.2020 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornamen: R. L.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1991

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) TIENEN

om de volgende reden geweigerd:

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.12.2020 gezinshereniging aan met zijn minderjarige stiefzoon, zijnde J. I. S., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister’ dd. 14.05.2020 op naam van betrokkene met vermelding van het adres G(...) 2 - Paramaribo en ‘gezinsuittreksel’ n°12023 dd. 14.05.2020 op naam van de moeder van de referentiepersoon met vermelding van het adres G(...) 2 - Paramaribo; documenten ‘finale kwijting’ dd. 27.01.2016 op naam van betrokkene en de moeder van de referentiepersoon met vermelding van het adres L(...) 7 -1104 DL Amsterdam (met betrekking tot deze aangehaalde samenwoning werden geen officiële documenten voorgelegd): uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon minstens enige tijd op hetzelfde adres woonachtig waren in Suriname. Echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet voorkomt op het gezinsuittreksel op naam van de moeder van de referentiepersoon; voor de Surinaamse overheden

behoorden beiden schijnbaar niet tot hetzelfde gezin. Tevens, gelet op de leeftijd van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat betrokkene deel uitmaakte van diens gezin. Eerder maakte de referentiepersoon als minderjarige deel uit van het gezin van zijn moeder.

Voor zover de aangehaalde samenwonen (Suriname/Nederland) dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon en dienst moeder zich begin 2018 in België vestigden; de referentiepersoon vestigde zich in België eind 2020. Er is dan ook duidelijk sprake van een onderbreking in de samenwoning.

- bewijzen vliegreis Paramaribo - Amsterdam - Paramaribo (05.09.2015 - 04.10.2015) op naam van betrokkene, de referentiepersoon en diens moeder; kwitanties J. T. & T. S. op naam van betrokkene met vermelding van de referentiepersoon en diens moeder dd. 18.03.2015, 20.07.2015, 29.06.2016

- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 29.01.2021 op naam van betrokkene; arbeidsovereenkomst uitzendarbeid (Actief Interim) voor de periode 11.02.2021 - 05.03.2021 op naam van betrokkene; bijbehorende loonfiches voor de periode 08.02.2021 - 21.03.2021

- tewerkstellingsattesten en loonstaten Tempo-Team op naam van de echtgenote van betrokkene

- bewijs aansluiting Liberale Mutualiteit dd. 26.01.2021 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 08.01.2018 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat: Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 18.12.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres in België waarop de referentiepersoon samen met zijn moeder verblijft doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon als minderjarige beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De vaststelling dat zowel de moeder van de referentiepersoon als betrokkene zelf bestaansmiddelen voorleggen doet hier geen afbreuk aan.

De referentiepersoon is als minderjarige ten laste van zijn moeder en kan bezwaarlijk zelf een derde ten laste nemen.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene minstens in de periode 11.02.2021-21.03.2021 zelf tewerkgesteld was/is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene beschikt over een arbeids- of beroepskaart. Betrokkene is op basis van zijn huidige AI niet vrijgesteld hierover te beschikken; deze tewerkstelling is dan ook niet reglementair. Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel

47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 3 augustus 2021 in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Met een aangetekende zending van 31 augustus 2021 maakt de verzoeker een "aanvullende nota" met bijlagen over.

Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om een dergelijk procedurestuk neer te leggen in de annulatieprocedure. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de verzoeker nog geen maand eerder uitdrukkelijk te kennen had gegeven dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. De verweerder heeft ter terechtzitting gevraagd om de aanvullende nota met bijlagen uit de debatten te weren.

De advocaat van de verzoeker geeft aan dat de aanvullende nota werd ingediend om aan te tonen dat de verzoeker niet alleen een stiefzoon heeft, maar ook een eigen zoon die legaal verblijf heeft, hetgeen wordt bewezen aan de hand van de geboorteakte.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers eigen zoon blijkens de geboorteakte werd geboren in augustus 2021, hetgeen dus dateert van na het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter steeds te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op nieuwe stukken die dateren van na de totstandkoming van de bestreden beslissing om de onwettigheid van deze beslissing aan te tonen.

De aanvullende nota en haar bijlagen worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, §4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat Dienst Vreemdelingenzaken met zijn beslissing dd. 17.06.2021 een beslissing heeft genomen die in strijd is met artikel 42 § 1 van de wet van 15.12.1980;

Dat in vermeld artikel immers als volgt wordt gesteld:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen."

Dat ook artikel 52 § 4, tweede lid van het Verblijfsbesluit stelt als volgt:

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]

Dat verzoeker op 3 december 2020 diens verblijfsaanvraag indiende en op zelfde datum bijlage 19ter werd afgeleverd;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken over een maximale termijn van 6 maanden beschikt teneinde beslissing te nemen, meer bepaald moet de beslissing genomen worden "zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag" (artikel 42 § 1, eerste lid Vw.);

Dat de dies a quo, zijnde de dag van de indiening van de aanvraag bij het gemeentebestuur, in de termijn van 6 maanden is inbegrepen;

Dat de termijn van 6 maanden dan ook begint te lopen vanaf de dag van de afgifte van de bijlage 19 ter en derhalve verstreek op 2 juni 2021;

Dat de beslissing en de kennisgeving, welke respectievelijk plaatsvonden op 17 juni 2021 en 23 juni 2021 dan ook strijdig zijn met artikel 42 van de Wet van 15.12.1980;

Dat alzo wordt bevestigd in vaststaande rechtspraak en onder meer RVV 27.09.2012 nr. 88.393; RVV 26.10.2012 nr. 90.556, RVV 21.12.2012 nr. 94.359; RVV 21.05.2013 nr. 145.939, RVV 11.09.2015 nr. 152.311; RVV 16.08.2016 nr. 173.189; RVV 24.03.2017 nr. 184.346;

Dat ook het recente Diallo-arrest van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo), hetgeen stelt dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn, hieraan geen afbreuk doet;

Dat het standpunt dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit niet langer toegepast kan worden, immers op gespannen voet staat met vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie;

Dat er inderdaad geen rechtstreekse of directe werking aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde kan worden verleend zonder dat dit artikel (correct) omgezet werd in de Belgische verblijfswetgeving en evenmin tegen particulieren (= neerwaartse verticale directe werking) kan worden tegengeworpen;

Dat volgens vaste rechtspraak van het HvJ een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, uit zichzelf nooit verplichtingen kan opleggen aan een particulier;

Dat bepalingen van een richtlijn inderdaad niet rechtstreeks tegen een particulier kunnen ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (zie onder meer HvJ 10 oktober 2017, Farrell, C-413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C-351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C-192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen, 80/86).

Als richtlijnen directe werking zouden hebben ten aanzien van particulieren, zou dit betekenen dat de Unie de bevoegdheid heeft om met onmiddellijke ingang aan particulieren verplichtingen op te leggen, wat zij alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te stellen (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori);

Dat verder tevens het principe geldt dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht, hetgeen een toepassing betreft van het beginsel 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen. (zie hiertoe ondermeer Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, 19/25/A, 29 januari 2019

Dat het bestuur tevens de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld, dient te eerbiedigen;(patere legem quam ipse fecisti)

Dat tenslotte zelfs als aangenomen wordt dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, dit niet dienstig is: volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet immers het volledige interne recht richtlijnconform geïnterpreteerd worden, en derhalve tevens het interne recht dat niet specifiek bedoeld is als omzetting van het Unierecht;

Dat het principe van richtlijnconforme interpretatie evenmin absoluut is: richtlijnconforme interpretatie kan er nooit toe leiden dat aan een particulier verplichtingen tegengeworpen worden die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn. Naar analogie kan aangenomen worden dat aan een particulier geen rechten ontzegd kunnen worden wanneer die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn, of wanneer die rechten, meer algemeen, niet richtlijnconform zijn. Dit is het geval voor artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit dat voorziet in het recht op een ambtshalve afgifte van een F kaart, wanneer DVZ geen beslissing neemt en hiervan kennis geeft binnen zes maanden na de aanvraag;

Dat verzoeker, welke voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging, dan ook recht heeft op vestiging;

Dat het middel ernstig is;”

De verzoeker stelt vast dat de vervalt termijn van zes maanden, zoals voorzien in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, is verstreken en betoogt dat de uitlegging van het Hof van Justitie van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) hem als particulier niet kan worden tegengeworpen om hem alzo de in artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit voorziene gevolgen van het verstrijken van deze vervalt termijn te ontzeggen.

Artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Deze bepaling is opgenomen onder hoofdstuk I ‘Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg’, van Titel II ‘Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen’ van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende gegevens (bijlage 19ter) blijkt echter dat de verzoeker op 3 december 2020 een aanvraag heeft ingediend in zijn hoedanigheid van ‘ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin’ van de referentiepersoon, J.I.S., en dit in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De aanvullende en afwijkende bepalingen voor dergelijke ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie zijn opgenomen onder hoofdstuk Ibis: ‘Andere familieleden van een burger van de Unie’ van Titel II van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder welke bewijzen er voorgelegd moeten worden:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie (waaronder artikel 42, §1, eerste lid) van toepassing zijn op de andere familieleden *“bedoeld in artikel 47/1”* van diezelfde wet. In artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd welke familieleden precies als dergelijke *“andere familieleden”* worden beschouwd. Bijgevolg zal eerst moeten vaststaan dat de betrokken aanvrager een ‘ander familielid’ in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is, vooraleer de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie op hem van toepassing zijn. Deze letterlijke samenlezing van de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet strookt met de wil van de wetgever. In de parlementaire werkzaamheden ter zake kan immers het volgende worden gelezen: *“Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.”* (Parl. St. Kamer, doc nr. 53K3239001, p. 21). De wetgever heeft aldus enkel de gelijkstelling met de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden voor ogen gehad van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend, *quod non in casu*.

Toegespitst op het thans voorliggende geval, houdt de samenlezing van artikel 47/2 en artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet derhalve in dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie slechts van toepassing zijn indien het reeds vast staat dat de verzoeker een ander familielid is dat in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, dit is zijn Nederlandse minderjarige stiefzoon.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn eerste middel geheel niet ingaat op de determinerende motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Na een uitvoerige bespreking en beoordeling van de door de verzoeker aangeleverde documenten, heeft de verweerder met name geoordeeld dat hieruit niet afdoende blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat de verzoeker niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De blote affirmatie dat de verzoeker recht heeft op vestiging aangezien hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging, kan deze motieven niet ontkrachten. Bovendien komt het de Raad, die te dezen optreedt als annulatierechter, niet toe om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over de verblijfsaanspraken van de verzoeker. De kritiek dat de verzoeker recht heeft op vestiging, en de vage en loutere bewering dat hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging, zijn dan ook niet dienstig.

Het determinerende motief dat de verzoeker niet aantoonde dat hij daadwerkelijk een ander familielid is, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, Vreemdelingenwet, blijft dan ook overeind.

Aangezien de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie krachtens artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing zijn op de andere familieleden *“bedoeld in artikel 47/1”* van diezelfde wet, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de vervalttermijn van zes maanden, zoals voorzien in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (opgenomen onder het voormelde hoofdstuk I), in zijn geval van toepassing is.

De verzoeker kan zich evenmin beroepen op een schending van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, dat voorziet dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen de vervalttermijn van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De in artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziene vervalttermijn is in verzoekers geval immers niet van toepassing. Bovendien bepaalt artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit evenzeer dat *“de bepalingen van hoofdstuk I”* (waaronder dus het voormelde artikel 52, §4, tweede lid) die betrekking hebben op *“de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet”*, van toepassing zijn op de andere familieleden *“bedoeld in artikel 47/1 van de wet”*.

Het uitgebreide betoog omtrent het verbod van de verticale directe werking van de Burgerschapsrichtlijn is *in casu* niet dienstig. Het hele vraagstuk omtrent de Unierechtelijke interpretatie (al dan niet met verticale directe werking) van artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit is in het voorliggende geval immers niet relevant aangezien niet wordt weerlegd dat de verzoeker niet als een in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoeld ‘ander familielid’ kan worden beschouwd waardoor dus evenmin kan worden vastgesteld dat de in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene vervalttermijn van toepassing is.

Een schending van artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet of van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit kan in het voorliggende geval niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt als volgt:

“Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);”

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker brengt in zijn tweede middel enkele rechtstheoretische uiteenzettingen naar voor omtrent de draagwijdte van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, waarbij hij enkel vaagweg stelt dat *“afwijzing”* onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 van het EVRM dat het recht op

een gezins- en privéleven waarborgt. Dit komt neer op een blote bewering dat de bestreden weigeringsbeslissing artikel 8 van het EVRM schendt, doch hieruit blijkt nog niet op welke wijze artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het tweede middel is, bij gebrek aan voldoende duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden, niet ontvankelijk.

3.4. In het derde en laatste middel maakt de verzoeker opnieuw gewag van de schending van artikel 8 van het EVRM en brengt hij tevens een schending van het evenredigheidsbeginsel naar voor. De verzoeker stelt tevens dat de bestreden beslissing ten aanzien van zijn stiefkind een schending uitmaakt van de artikelen 7, 9 en 16 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Mag het kind van verzoeker, in tegenstelling tot kinderen van legaal verblijvende paren, dan wel gescheiden worden van zijn stiefvader?

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in diens land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden;

Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van het stiefkind van verzoeker een schending van:

- artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind: “Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind: “De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind: “Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

3.4.1. Waar de verzoeker “in hoofde van het stiefkind” de schending aanvoert van de artikelen 7, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat “het stiefkind” (de verzoeker lijkt op de referentiepersoon te doelen) in deze zaak niet is opgetreden. Noch minder blijkt dat de verzoeker, die niet de juridische vader is van zijn stiefkind, voor dit kind in rechte zou kunnen optreden. Dit komt immers uitsluitend aan de juridische ouders van het kind toe. De verzoeker kan zich dan ook niet namens zijn stiefkind beroepen op een schending van de voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag. Bovendien beperkt de verzoeker zich wederom tot de loutere bewering dat de afwijzing de artikelen 7, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag schendt en citeert hij daarnaast enkel de geschonden geachte bepalingen. Een voldoende duidelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 7, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag zou schenden, ontbreekt. Het derde middel is op dit punt dan ook, om meerdere redenen, niet-ontvankelijk.

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker brengt wederom een aantal rechtstheoretische toelichtingen naar voor omtrent de draagwijdte van de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten. Omtrent zijn specifieke situatie stelt hij voorts enkel de vraag of stiefkinderen, in tegenstelling tot kinderen van legaal verblijvende paren, dan wel gescheiden mogen worden van hun stiefvader. Daarnaast beweert de verzoeker nog vaagweg dat het voor hem niet mogelijk is om in diens land van herkomst een “waardig en effectief gezinsleven te leiden”, terwijl hij in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden.

De Raad merkt op dat het niet aan de Raad is om te gissen op welke gezins- of familiebanden de verzoeker zich precies beroept waar hij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Het is niet aan de Raad om voor de verzoeker een concrete invulling te geven aan zijn grieven. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu verwijst de verzoeker enkel concreet naar zijn stiefkind, terwijl hij eventuele andere gezins- of familiale banden op geen enkele wijze concretiseert. Er kan dan ook enkel worden onderzocht of de verzoeker aannemelijk maakt dat het recht op de bescherming van het gezinsleven met verzoekers stiefzoon, al dan niet is geschonden.

De Raad merkt in dit verband op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150).

Nergens uit de stukken van het voorliggende dossier of uit de stukken die door de verzoeker worden bijgebracht blijkt dat de verzoeker een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het stiefkind, J.I.S., geboren op 9 april 2012. De vraag is of de verzoeker kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. *In casu* maakt de verzoeker echter geenszins concreet aannemelijk dat hij een zorgdragende volwassene voor J.I.S. is. In zijn verzoekschrift beperkt de verzoeker zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting, doch verzuimt hij om aan te tonen dat zijn banden met zijn stiefzoon daadwerkelijk en in de feiten van

die aard zijn dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat de verzoeker zich beroept op de schending van zijn privéleven, dient de Raad op te merken dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De verzoeker toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden allerminst aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.4.3. De verzoeker beperkt zich voorts tot de bijzonder vage stellingen dat *“de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen”, “dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen” en “dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden”.*

Met dergelijke blote beweringen, zonder enige nadere toelichting, toont de verzoeker geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel, noch van enige andere rechtsregel.

De Raad herinnert eraan dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De verzoeker gaat nergens in op de motieven die de bestreden weigeringsbeslissing onderbouwen, en nog minder licht hij concreet toe waarin precies de beweerde onredelijkheid is gelegen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel, zo het al op ontvankelijke wijze werd aangevoerd, kan niet worden aangenomen.

3.4.4. Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE